

تماس علیه تنش
در گفت و گوی تلفنی **امانوئل مکرون**
با مسعود پزشکیان چه گذشت

مردم آمریکا جنگ جدید نمی خواهند
بررسی نتایج نظرسنجی موسسات آمریکایی
درباره نظر مردم آمریکا درباره جنگ

جنگ و فراخوان امکان دوستی
یادداشتی از **جواد غلامرضا کاشی**
درباره تباہ به موشک، مذاکره و گفت و گو با مردم

تب تقاضا

گزارش میدانی هم میهن از شرایط توزیع کالا و دسترسی مردم به مایحتاجشان

سرمقاله

منطق صدای واحد

در یک جامعه پویا و مطلوب، فرآیند تصمیم گیری چگونه است؟ در شرایط عادی و متعارف باید آزادی نقد و اظهار نظر باشد تا افراد و گروه‌ها هر کدام بر حسب رویکردها و تحلیل‌های خود درباره موضوعات گوناگون نظر دهند. نباید مانع آزادی در تحلیل و نظر و حتی اعتراض مدنی شد. ولی در مقام تصمیم به‌طور طبیعی نهادهای قانونی و طی ساز و کار روشن و شفاف باید تصمیم بگیرند. نقد نتایج تصمیمات نیز باید آزاد باشد.

در شرایط بحرانی و حادثه همچون جنگ، این فرآیند قدری متفاوت می‌شود. هم به لحاظ رعایت مسایل امنیتی و هم از منظر سرعت تحولات. با این حال منتقدین می‌توانند با ادبیاتی متعادل‌تر به بهبود تصمیمات کمک کنند ولی نباید انتظارات زیادی داشت. چون هر کدام از احاد جامعه حداقل در سه مسئله مهم با یکدیگر و با تصمیم گیران تفاوت جدی دارند که این تفاوت‌ها مانع از درک متقابل در نقدها و ایده‌های پیشنهادی در موضوع واحدی مثل تصمیمات جنگی می‌شود. اول تفاوت‌های رویکردی است. هر کدام از ما دنیا و مسائل آن را به گونه‌ای متفاوت تحلیل می‌کنیم. کسی که معیارهای او در تحلیل سیاست، عرفانی یا مبتنی بر ظهور و خواب و... این گونه امور است نمی‌تواند با فردی که طرفدار سیاست رئالیستی و واقع‌گراست مسائل و راه‌حل‌ها را مشابه ببیند. یا نگاه‌های کسی که دنبال انقلاب جهانی است با کسی که منافع ملی را اولویت می‌داند نیز تفاوت جدی دارد.

دومین تفاوت عدم تقارن شدید در اطلاعات است. اطلاعات ما با یکدیگر و نیز با عناصر تصمیم گیر به‌ویژه در شرایط جنگی و امنیتی بسیار متفاوت است. برای نمونه ما هنوز نمی‌دانیم انجام چه کارهایی در توان حکومت هست یا نیست؟ شاید برخی امکانات را داشته باشند که به دلیلی ما نمی‌دانیم. لذا اغلب پیشنهادهای افراد خیرخواه نیز برای مجریان، نابخردانه به نظر خواهد رسید. سومین اختلاف هم در اهداف است هر کسی از ظن خود یا ماجرا می‌شود. در حالی که باید اهداف و انگیزه‌های تصمیم گیران را جست‌وجو کرد و بر آن اساس نظر داد. آیا اینها به معنای آن است که کلاً کنار بکشیم؟ اگر نه؛ چه می‌توان یا چه باید کرد؟ عملی‌ترین راه اجرای سیاست‌های رسمی است. به دلایل پیش گفته مجال نقد مفصل و دقیق و سازنده این تصمیمات نیست. همچنین فرصت کسب اطلاعات لازم یا رسیدن به همگرایی رویکردی هم وجود ندارد. سرعت تحولات چنان زیاد است که تحلیل‌گران به سختی به آن می‌رسند. از سوی دیگر فعالان مجال نقد عمومی و علنی یا وارد کردن فشار برای اجرای سیاست‌های دیگر نیست. اگر آنان که تا اینجا آمده‌اند را قبول داریم کاملاً حمایت کنیم تا بقیه مسیر را هم بروند اگر هم قبول نداریم نباید مخالفتی کرد باید اجازه داد که پژواک صدای واحدی از ایران شنیده شود. البته این توصیه نافی نوشتن و گفتن و انتشار تحلیل‌های آموزنده و آگاهی‌بخش و همدلانه نیست. همچنین باید تصمیم گیران را به این واقعیت آشنا کرد که چنین رفتاری از سوی مردم را نباید مصادره به مطلوب نمود و به منزله تایید سیاست‌ها و تصمیمات گرفت. آنان باید برای شناخت مطالبات و خواست‌های مردم راه‌های گوناگونی را در دسترس بگذارند. همچنین باید دلایل خود را برای اتخاذ تصمیمات رسمی در اختیار مردم قرار دهند تا مردم بر اساس آگاهی و باور از سیاست‌های رسمی تبعیت کنند. بنابراین کوشش باید کرد که صدای واحدی از ایران شنیده شود. در شرایط کنونی که با تجاوزی آشکار مواجهیم منافع چنین صدایی بهتر از چندصدایی است که یکدیگر را خنثی می‌کنند.

گفت و گو با ماموران اطفای حریق
که در مناطق سانحه دیده حضور داشته‌اند

آتش نشانان روزهای آتش

مجلس چه می‌کند؟

تهدیدهای اسرائیل و شرایط کنونی در گفت و گو با چهار نماینده:
علی کشوری، احمد فاطمی، احمد انارکی محمدی و عبدالحسن همتی سراپرده

گزارش
جامعه
۷

گزارش
پارلمان
۲۰۳